

tage Landbruget for at komme ind under Bestemmelsen i § 2 — blevet indført den Endring i denne Paragraf, at Stellet er blevet sat op fra 150 til 300 Kvadratsods Aldpaavirkningsflade. Det kan maaste være, at Forholdene i Landbruget ere saaledes, at en Dampfedelekspllosion der ikke kan foraaarsage saa megen Udslæggelse og Forstyrrelse som i Byerne, og det er vel sagtens derfor, at man har taget et moderat Hensyn til Landbrugets Interesser. Man maa imidlertid vel erindre, at en Dampkedel, som har en Aldpaavirkningsflade af 150 Kvadratsod, er lige saa farlig som den, der har en Aldpaavirkningsflade af 300 Kvadratsod, og at der i Særdeleshed i Købstæderne findes adskillige Dampkedler af en saadan Størrelse, at de ere fritagne for at komme ind under Bestemmelsen i § 2, indmurede i Bygninger, som ere indrette til Beboelse, saaledes, at der leve Beboere tæt op ad Dampkedlen, eller saaledes, at der findes en temmelig betydelig Arbejdsstyrke i Bygningen. Man vil kunne forstaa, at naar der nu indtræder Eksplosion af en saadan Kedel, vil den kunne medføre langt større og langt mere vidtrækkende Ulykker, end en tilsvarende Eksplosion vilde kunne faa paa Landet. Det forekommer mig derfor, at der kunde være god Grund til i Loven at tage Hensyn til de Kedler, som findes i Købstæderne, særlig til dem, som ere indmurede i Ejendomme, hvortil der er knyttet Beboelse, og for saa vidt denne Tanke kunde finde Tilslutning, mener jeg, at man uden at støde paa Vanskeligheder i Folketinget, vilde kunne rette Lovforslaget saaledes, at man nedsatte de 300 Kvadratsods Aldpaavirkningsflade til 150 for Købstædernes Bedkommende, og saa lod Bestemmelsen om de 300 Kvadratsods Aldpaavirkningsflade vedblive at gælde for Landbrugets Bedkommende. Jeg antager, at en saadan Bestemmelse uden Vanskelighed vilde kunde tilføres Loven, og jeg tror, det er saa meget mere nødvendigt, som disse Dampkedler jo ifølge Lovforslaget kunne passes af Kedelpassere, af hvem der kun kræves de Kvalifikationer, som ere nævnte i § 4. Som det allerede er omtalt, indeholdt § 4 i den Form, hvori den var vedtagen her i Landstinget, den Bestemmelse, at de paagældende skulde have underkæftet sig en Uddannelse i en Tid af 6 Uger, forinden de maatte paatage sig Birkshomhed som Kedelpassere ved nogen Dampkedel, men denne Bestemmelse er jo bleven strøget, og Følgen deraf er, at Vejen under alle Omstændigheder er aaben, og at man vil kunne risikere, at der til Pasning af Dampkedelanlæg, som have under 300

Kvadratsods Aldpaavirkningsflade, vil kunne blive antaget Folk, som mangle alle Kvalifikationer til at røgte dette Hverv. Det forekommer mig, at dette vil rumme en stor Fare, særlig med Hensyn til de Kedler, som ligge i Byerne, som ere omgivne af beboede Sejligheder, og omkring hvilke der er samlet en større Arbejdsstyrke, og jeg synes derfor, at man bør tage noget Hensyn til dette Forhold og træffe en noget forstellig Bestemmelse for de Dampkedler, som findes i Byerne, og dem, som anvendes i Landbrugets Tjeneste. — Det var disse saa Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gøre. Jeg er selvfølgelig meget utilfreds med de Forandringer, der ere foretagne i Lovforslaget i Folketinget, men jeg mener, vi maa kunne forbedre Lovforslaget ad den Vej, jeg her har antydnet, uden at risikere at støde paa uovervindelig Modstand med Hensyn til Lovforslagets Gennemførelse i det andet Ting.

Carstensen: De Udtalelser, som fremkom fra den sidste ærede Tale, kan jeg i mange Retninger fuldstændig tiltræde. Jeg har, da jeg før havde Ordet, udtrykkelig sagt, at Forslaget i visse bestemte Retninger gav meget af, hvad jeg maatte anse for ønskeligt, men at det i Retning af Kedelpassere af 2den Klasse intet gav. Jeg gentager imidlertid, hvad jeg ogsaa før sagde, at Henviisning til et Udvalg efter min bestemte Opfattelse vil være, hvad man i daglig Tale kalder at slaa Forslaget ihjel. Det kommer da ned til det andet Ting — ja, jeg kan nok sige meget hurtigt; det andet Ting sender det saa rimeligvis tilbage i uforandret Form, det gaar derefter i Fællesudvalg, og saa kommer det ikke videre. Jeg tror at kende Stemningen i alt Fald temmelig nøje, og der laa i den Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem, som nu havde Ordet, en Anthyndning af, at hans Meningsfæller i det andet Ting indtage det samme Standpunkt som han — og det er det Standpunkt, som ogsaa jeg indtager — men der blev i Folketinget ikke taget Hensyn dertil. Jeg mener derfor vedblivende, hvad jeg sagde, da jeg før havde Ordet: Vi have Valget mellem et Enten—eller: enten at vedtage dette Lovforslag, som ganske vist ikke fuldt ud tilfredsstillende mange af os, om end det paa den anden Side tilfredsstillende adskillige Landbrugere, eller ingen Lov at faa. Dette Lovforslag indeholder jo dog et Fremstrid, og skulde Tiden vise, at man kunde naa videre, er der jo intet i Vejen for at ændre Loven. Jeg anbefaler derfor atter at fremme Lovforslaget uden at nedsætte Udvalg.